

6. modul: Egészségügyi szolgáltatások

Gergő, a csodacsatár

1. osztály, 1. óra

Hát nem fura, hogy minden második utcának virágneve van egy olyan városrészben, ahol csupa emeletes házak állnak? Van itt Pitypang utca, Tulipán utca, Liliom utca, meg Zabszem utca is. Igaz, hogy az nem virág. Áll azonban egy kicsi ház a nagyok között, mintha otffelejtették volna, és ennek szép virágoskertje van, pitypanggal, tulipánnal és liliommal. Zabszem is van benne, de az nem virág, hanem egy kisfiú: Gergő.

A kicsi házban sokan élnek, mindig nagy a nyüzsgés. Az anyuka éppen ebédet főz, az asztalon, egy mózeskosárban Fanni baba gügyög. Peti és Vili, a négyéves ikrek az asztal körül kergetőznek.

– Add ide a tűzoltót, az enyém!

– Nem, a rendőr a tiéd, a tűzoltó az enyém!

Fanni szája először mosolyra görbül, végül mégis úgy dönt, a fiúk túl hangosak, és hüppögni kezd.

– Menjetez ki az udvarra futkosni, mert megijesztitek a babát! Meg rátok borul a leves, mint a forró víz a farkasra.

– Vili, játsszunk kismalac és a farkasost! – kiáltja az egyik szőke, szeplős kisfiú, és kirohan az udvarra, nyomában a másik.

– Vegyetez cipőt! – szól utánuk az anyuka, aztán el is felejtí, mert a konyhaajtóban megjelenik az apuka, a kezében két doboz festékkal.

– Szerinted milyen színűre fessez a kerítést? Türkizkékre vagy mustársárgára?

– Mindíg ezek a nevetlen színek – szól bele a nagypapa, aki most totyog le az emeletről a lépcsőn. – Sötétzöld vagy barna, ezek a rendes kerítésre valók.

– Összekeverjem? – kérdezi tanácstalanul az apuka.

– Mustár... Mustár... – motyogja az anyuka, és a hűtőben kotorászik a mustár után.

– Rendben, mustársárga lesz – derül fel az apuka arca.

– Hát ennek a gyereknek meg mi baja? Csak nem beteg? – csapja össze a kezét a nagypapa.

Az anyuka kétségbeesetten fordul Fanni felé, ám a baba békésen alszik a nagy hangzavarban. Aztán megpillantja Gergőt. A fiú az asztal mellett ül, a tenyerére támasztja az állát, és ábrándozva bámul ki az ablakon. Az anyuka felsóhajt.

– Semmi baja, csak nyugton van.

– Éppen ez az! – kiált fel a nagypapa. – Gyanús, hogy nyugton van, mert egyébként zabszem van a sejhájában!

Erre már az anyuka is odalép a kisfiúhoz. Megtapogatja a homlokát, hátha lázas.

– Fáj valamid? Torkod, hasad, fogad?

Gergő csóválja a fejét.

– Horzsolás, vágás, égés, törés? – sorolja az apuka az ajtóból.

Gergő végre elmosolyodik.

– Nem fáj semmim, csak elgondolkodtam, milyen lesz az iskola. Egy kicsit izgulok.

– Te csak ne izgulj, hanem segíts kerítést festeni! Ha elkészültünk, lemegyünk a pályára focizni! – hívja az apuka.

Gergő olyan lendülettel pattan fel, hogy a szék felborul, a párna a konyha másik végébe szánkázik, a kenyereskosár a földre potyog, Fanni pedig felébred.

– Mondtam, hogy semmi baja – mondja nevetve az anyuka, és megkevergeti a lencsét a tűzhelyen.

1. osztály, 2. óra

– Gergő, ébredj! Elaludtunk! – kiált be a fiúk szobájába az anyuka.

Vili és Peti, a négyéves ikrek alig nyitják ki a szemüket, párnacsatába kezdenek. Gergőt már párnahalom fedi.

– Ebből elég, fiúk! Tessék öltözni! – szalad be az anyuka, karján Fanni babával, aki megállíthatatlanul bömböl. – Gergő, ez az első nap az iskolában, és te máris el fogsz késni! Hogy lehet ilyen hangzavarban aludni?

– Ne már, miért nem szóltál előbb? – ásít Gergő, és szétkotorja a párnahalmot.

– Futás a fürdőbe, mosd meg az arcod, kezed, öltözz fel, és gyere reggelizni!

– Oááááá – üvölt fel Fanni.

– Jól van, jól van, kapsz tejet! Peti, Vili, hagyjátok abba a párnacsatát, és vegyétek fel a ruháitokat! Kikészítettem őket a szék karfájára.

Az anyuka elvonul egy csendes szobába megszoztatni Fannit. Vili és Peti a ruháikkal dobálóznak, és több ruhadarab kerül a földre, mint rájuk. Gergő kimenekül a repkedő zoknik viharából, és a fürdőszobához siet, de zárva találja az ajtót.

– Nem jöhetsz be, pucér vagyok – morog ki az ajtón a nagypapa.

Gergő a lépcsőn lefelé futva kapkodja fel a ruháit. A konyha felől finom illatok szállnak. A tűzhely előtt az apukája áll kötényben, és erősen koncentrálna kevergeti egy lábában a kakaót.

– Hű, Api, ennek isteni illata van! – kiáltja Gergő, és lehuppan a székre.

– Ácsi, kishaver, mostál kezet?

– Papi elfoglalta a fürdőszobát. Pisilni sem tudtam.

– Azóta már kijött. Nyomás vissza, és közben szólj az ikreknek, hogy ha nem jönnek le, nem kapnak kakaót. Tíz perc múlva indulunk!

Gergő kettesével szedi a fokokat, úgy rohan fel az emeletre. A fürdőből vízcsobogás hallatszik.

– Ne pancsoljátok össze az egész fürdőszobát, nincs kedvem egész nap takarítani! – kiált rájuk az anyuka, karján a jóllakott és megnyugodott Fannival. – Gergő, mosakodtál, ugye? És vidd le a táskád!

Gergő felkapja az iskolatáskát, amely tele van üres füzetekkel, színes papírokkal, számoló rudacskákkal, és sok hasonló, titokzatos holmival. Lerohan a lépcsőn, közben majdnem elsodorja a nagyapját. Gergő visszaviharzik a konyhába, álltában issza a kakaót, és bekap egy fél szelet lekváros kalácsot.

– A lovak esznek állva, nem a gyerekek – dörmögi Papi, amikor ő is leér.

– Nyihaha! – válaszol teli szájjal Gergő, de azért lehuppan egy székre.

Közben leérnek a fiúk is, és falatozásba kezdenek. Az anyuka uzsonnát csomagol Gergőnek, aztán mindenkit kiterel az előszobába öltözni. Fanni már a babakocsi gőgyög, az apuka kabátot húz, és nyitja az ajtót. Már mind kint vannak a ház előtt, amikor Gergőnek eszébe jut:

– Anyi, Api, még nem mostam kezet – közli, és felmutatja lekvártól maszatos kezét.

Az anyuka felsóhajt.

– No, akkor futás vissza! De siess, mert így is késésben vagyunk!

Gergő visszamegy a csendes házba, magára csukja a fürdőszoba ajtaját, és komótosan, alaposan, sok szappannal és simogatóan meleg vízzel megmossa a kezét. Közben halkan dünnyög a tükörképének:

– Éljen a nyugalom.

2. osztály, 1. óra

Az emeletes házak között áll egy barátságos kis családi ház. Mindig nagy benne a nyüzsgés, mert egy népes család lakja. Most a szokásosnál is nagyobb a felfordulás: nem találják Gergőt. Az apukája a földszinten keresi, iker öccsei a gyerekszobában, a játékok között, bár egy kicsit gyanús, hogy talán nem is Gergőt keresik, hanem vonatot építenek. A nagypapa az emeletet nézi át, az anyuka pedig egy ideig a kertben keresi, aztán visszamegy a hálószobába, mert Fanni, Gergő másfél éves húga felébredt a délutáni szunyókálásból, és éhes.

– Majd én megnézem a kertben – ajánlja fel Dia, Gergő nagynénje.

Az év nagy részében egy londoni egyetemen tanul, de amikor hazajön, egy-két hetet Gergőéknél tölt. Kiszalad a kertbe, bekukkant a garázsba, a fészerbe, aztán a farakás mögött meglát egy pár cipőt. Épp csak egy pillanatra láthatja, mert alig indul el a farakás felé, a cipő visszahúzódik a tönkök rejtekébe.

Dia leül a favágó tönkre, és a rakáshoz kezd el beszélni:

– Nekem is eszembe jut néha, hogy elbújjak. A fészertűnik a legjobbnak.

A farakás halkan hümmög.

– Csak egy kicsit rendet kéne rakni benne, és máris olyan lenne, mint egy külön lakás. Egy festés persze ráférne, attól barátságosabb lenne.

– Beázik – dünnyögi a farakás.

– A fészert beázik? És apád tudja?

– Aha, csak sosincs ideje megjavítani.

– És a farakás mögé nem esik be az eső?

– Nem az a lényeg. Kell egy hely, ahol nem találják meg. Nem mehetnek holnap iskolába.

– Dolgozat, mi?

– Rosszabb.

– Kislabda-hajítás?

– Viccelsz? Én vagyok a legjobb benne! Átdobom a fél pályát. Ha rúghatom, akkor az egészet.

– Mi az ördög lehet rosszabb, mint a kislabda-hajítás? Lecserélik az ofőt?

– Az tényleg rossz lenne, de nem az a baj. Holnap jön az új osztálytárs.

– Mióta tragédia egy új osztálytárs?

– Ez nem tragédia, ez egyenesen katasztrófa! Mert nem akármilyen gyerek jön ám, hanem egy marslakó!

– Úgy érted, annyira fura?

– Nem fura, hanem a Marson született. Mars-kutatók a szülei. Lejárt a küldetésük, hazajöttek, és pont a mi osztályunkba akarják járatni a szörnyeteg fiacskájukat.

– Hogy mondhatasz ilyet? Szerintem ez szupermenő!

– Először én is így gondoltam. Még poénkodtam is Macival, a haverommal, hogy majd kitaláljuk a marsi focit.

– És miért változott meg a véleményed?

– A védőnő miatt. Képzeld, az első órán Szandi néni bejelentette, hogy jön Marvin. Egészen az utolsó óráig azt hittük, minden rendben, de akkor bejött a védőnő, és elkezdett az emberben élő mindenféle műtyűrűkről beszélni.

– Mármost mikrobákról?

– Igen, azokról. Elmagyarázta, hogyan terjednek a fertőzések, hogyan lehet megállítani, hogyan kell kezet mosni.

– Mégis mi köze van ennek Marvinhoz?

– Hát nem érted az összefüggést? Szerintem ez a fiú veszélyes, tele van idegen mikrobákkal, és mindannyiunkat meg fog fertőzni.

Dia felnevet. Aztán amikor az első megkezdés elmúlik, elcsendesedik.

– Ne haragudj, Gergő, nem akartalak kinevetni, csak ez az egész ötlet... Képtelenség.

– Miért, az ő belében nincsenek mikrobák?

– Dehogynem. De betegséget bármelyik osztálytársadtól elkaphatsz, sőt, bárkitől a buszon. Az alapvető tisztasági szabályokat nem Marvin miatt kell betartani, hanem mindenki miatt. Aztán meg gondold csak bele, milyen nehéz lehet neki. Amikor elkezdtem az egyetemem, nagyon idegennek éreztem magam Londonban, pedig én csak egy másik országba költöztem, ő meg másik bolygóra. Milyen érzés lehet, ha szörnyetegnek tartanak emiatt?

– Ez igaz.

– Csak adj neki egy esélyt. Képzeld el, milyen menő lennél, ha egy marslakó lenne a barátod.

– Na jó, ha tud focizni, nem bánom, szóba állok vele.

– Tudod mit? Szóljunk az ikreknek, és focizzunk kicsit.

– Naná, a foci mindent megold!

2. osztály, 2. óra

Amikor kicsöngetnek nagyszünetre, az osztályterem ajtaja kicsapódik, és rendszerint Gergő az első, aki kirohan rajta. Gyorsan felhúzza a cipőjét, előkapja a focilabdát a szekrényéből, és már a lépcsőn szalad lefelé, amikor a többiek még csak keresgélik a cipőjüket. Mire az osztálytársai leérnek az udvarra, Gergő már dekázik a fák alatt rögtönzött mini focipályán.

– Maci, jössz? – kérdezi a barátját, Kornélt.

Kornél nem szeret focizni, mert lassú, mackós a mozgása, ezért is becézik Macinak. Ellenben van egy szupermenő légdeszkája, azzal szokott iskolába járni, de az udvarban nem használhatja, mert veszélyes lenne a gyerekek között száguldozni vele. Ezért inkább beadja a derekát, de húzza magával Marvint is, a Marson született fiút.

– Jaj, ne már, Marvin tök béna – sóhajt Gergő, és gyorsan odakiabál még néhány fiúnak, hogy csatlakozzanak.

Aztán meglátja Lilit. Gergő szerint ő a legszebb lány az osztályban, sőt, az egész iskolában, de az is lehet, hogy az egész világon. Első óta szeretne megbarátkozni vele, de valahogy sosem sikerül. Ettől még Gergő kitartóan próbálkozik, most is odakiált neki:

– Lili, téged akkor is beveszlek a csapatomba, ha bénább vagy, mint Marvin. Jössz?

– Dugulj el, Gergőci! – kiált vissza Lili, és duzzogva elvonul a legjobb barátnőjével, Borcsival. Gergő csak egy pillanatig gondolkodik rajta, miért sértődhetett meg a lány, de már húzzák magukkal a többiek a pálya felé. Elosztják a csapatokat, és elkezdődik a meccs. A labda követhetetlenül cikázik a játékosok között, porzik a föld, a faágakból rögtönzött kapu egy

méterrel arrébb csúszik, amikor Gergő lendületes gólt lő. Már csak pár perc van a szünetből, de Gergő még mindig tüzezi a csapatokat.

– Még egy gólig! Gyerünk!

Kornél már menne fel a terembe előkészíteni a következő órára a felszerelést, és Marvin is inkább csak téblábol a pálya szélén. Aztán hirtelen az egyik faágon meglát egy szép, fényes, lila bogarat. Marvin odalép, hogy megvizsgálja, és nem veszi észre, hogy Gergő éppen arrafelé szalad a labdával. Gergő az utolsó pillanatban éles kanyart vesz, de a labda begurul a lába alá, Gergő megbotlik benne, és nagy kiáltással elesik. Marvin csak ekkor néz fel, és rémülten látja, hogy mindenki Gergő felé szalad, akinek a térdén csúnya, vérző horzsolás látszik.

– Te béna marslakó! Ha már nem figyelsz a focira, legalább húzz el a pályáról! És ne is gyere vissza többet! – kiabálja Gergő.

Marvin lehajtott fejjel, szó nélkül kullog le a pályáról.

– Hé, ez nem volt szép – mondja Kornél, és leguggol Gergő mellé.

– Nem láttad, mit csinált? Direkt beállt elém!

– Csak meglátott valamit, és arra figyelt, nem a focira. Nagyon fáj?

– Mint az állat! Adjatok már egy zsepit, vagy valamit, amivel letörlöm a vért!

– Bocs, csak használt van – forgatja ki a zsebeit Kornél.

– Az is jó, csak adj valamit!

– Nem, Gergő, az nem lesz jó – szólal meg hirtelen mellettük Marvin. – A sebet le kell mosni, aztán bekötözni. Elhoztam az elsősegély dobozt a portáról.

– Na ne, kizárt, hogy a sebemhez érh! – tiltakozik Gergő.

– Amúgy meg honnan tudsz ilyeneket? – kérdezi Kornél.

– A Marson kevesen élnek, és nincs mentőautó meg kórház. Mindenkinek tudnia kell, hogyan kell bekötözni egy sebet – magyarázza, miközben letisztítja és bekötözi Gergő térdét.

– Kösz, Marvin – szólal meg békülékenyen Gergő. – Nem mondtam ám komolyan... Hogy soha többet ne gyere a pályára...

– Majd bolond lennél kitiltani a pályáról a sportorvost – nevet fel Kornél, és Marvinnal együtt betámogatják Gergőt az orvosi szobába.

3. osztály 1. óra

Szeptember elején, az iskola első napján nagy a zsongás a harmadik a osztályban. Gergő ugyanis szájmazskkal az arcán jelenik meg. Az osztálytársak körülállják, és kérdezzetik, vajon miért viseli. Úgy tűnik, Gergő élvezzi a felhajtást, és direkt nem árulja el. Egyedül Lili ül a helyén, a tolltartóját rendezi, aztán unottan bámul ki az ablakon.

Becsöngetnek, a gyerekek megkeresik a helyüket, de még mindig Gergő szájmazskja a fő téma.

– El kell ismerned, hogy Gergő nélkül unalmas lenne az élet – huppan le Borcsi Lili mellé.

Lili nem néz fel, mintha nem is érdekelné az egész.

– Jól megvoltam nélküle. A nyarat normális emberekkel töltöttem, nem ilyen idiotákkal.

– Kösz – húzza fel az orrát Borcsi.

– Tudod, hogy nem rád gondoltam. Te vagy a legjobb barátnóm, és alig vártam, hogy végre láthassalak. De téged is jobban érdekel az a felfuvalkodott hólyag, mint én.

– Mégis miért vagy rá ennyire berágva?

– Nem emlékszel, hogy tavaly folyton szekált? Alig vártam, hogy vége legyen a tanévnek. Most meg már az első napon ő a sztár, csak azért, mert egy buta szájaszokot húzott a fejére.

– Arra nem gondoltál, hogy azért piszkál, mert tetszel neki?

Lili Gergő felé néz. A fiú egyedül ül a padban. Elsőben Kornél volt a padtársa, de folyton beszélgettek órán, ezért Szandi néni, az osztályfőnök a legcsendesebb lányt, Pannát ültette mellé. Aztán amikor egy nap Panna és Gergő az óra kellős közepén felugrott a pad tetejére, és eljátszották, hogy számfaló zombik, és megsemmisítik a matek órát, akkor Szandi néni azonnal átszervezte az ülésrendet, és Gergő nem kapott padtársat. Aztán másodikban új osztálytársuk érkezett, Marvin, aki a Marson született. Szandi néni Gergő mellé akarta ültetni, de a fiú tiltakozott. Azt mondta, fél, hogy elkap valami földönkívüli betegséget. Így maradt megint padtárs nélkül.

– Lehet, hogy tetszem neki – feleli Lili, – de ő egyáltalán nem tetszik nekem. És ha egy kicsit is kedvelsz, soha többé nem hozod elő ezt a témát!

Csikordul az ajtó, és lendületes léptekkel Szandi néni lép be rajta. Kedvenc piros, csillogós cipőjét viseli, és széles mosollyal néz végig az osztályon.

– Jaj, gyerekek, nagyon hiányoztatok! És hogy megnőttetek, biztos, hogy jó osztályba jöttem? Újra kilép az ajtó elé, és ellenőrzi, mi van kiírva.

– Harmadik „a”, kétségtelen, jó helyen járok. Tényleg ti vagytok.

Aztán végigsétál a padok között, és mindenkire van egy kedves szava.

– Gergőkém, mégis miért viselsz szájaszokot? Beteg vagy?

– Nem, Szandi néni – feleli Gergő orrhangon.

– Nem hajlandó elárulni – kiált be az egyik lány.

– Fertőző dilinyákat kapott – jegyzi meg halkán Lili, de Borcsi bokán rúgja.

– Most legalább olyan csúnyán viselkedsz, mint ahogy Gergő veled bánt tavaly.

– Ne izguljatok, mindenki megtudja, csak meg akartam várni a nagy bejelentéssel Szandi nénit.

– Csak nem megházasodsz? – kérdezi valaki, mire az osztály nevetni kezd.

– Hétfvégén kezdődik az iskolák közötti bajnoki liga, és beválasztottak a Pitypang fociválogatottba. Én vagyok a legfiatalabb válogatott csatár az iskola történetében!

– És a maszk azért kell, hogy ne szökjön ki belőled a zsenialitás? – kérdezi nevetve Kornél.

– Nem lehetek beteg, ez életem legfontosabb napja lesz! Hoztam antibakteriális szappant, légszi azt használjátok kézmosásra. Mindenki tartsa távol tőlem a baciáját, vírusait, gombáit, tetűit, atkáit, és földönkívüli mikrobáit!

Az osztály még mindig nevet, de Szandi néni csendesen, türelemmel a betegségek terjedéséről és a kézmosás fontosságáról mesél. Szandi néni valahogy mindig képes a legviccesebb témát is komolyra fordítani, a legkomolyabb órát pedig nevetésbe.

Szombaton az egész osztály a sulibajnokság első meccsén drukkol. Még Lili is kipirult arccal, izgatottan szurkol az iskolai válogatottnak. Aztán az első félidő végefelé, amikor egy pontos passz után Gergő elé kerül a labda, felkiált:

– Hajrá, Gergőci, rúgd be!

Gergő pedig egy biztos és tökéletes rúgással kivédhetetlenül a hálóba bombázza a labdát. Felharsan az éljenzés, az össze pitypang utcai szurkoló azt ordítja:

– Cso-da-csa-tár! Cso-da-csa-tár!

Gergő a szurkolók felé néz, megkeresi a szemével Lilit, és rákacsint.

– El kell ismerni, fociban tényleg jó – mondja Lili, és elmosolyodik.

– Éljen egy új barátság kezdete – feleli Borcsi, de a szavait elnyeli a szurkolók ujjongása.

3. osztály 2. óra

Gergő a pad tetején ül. Sápadt, remeg, a fejét forgatja, mintha valamilyen láthatatlan ellenségtől tartana.

– Ugye nem fér át az ajtó alatti résen? – kérdezi.

Kornél mindig összehúzza egy kicsit a szemét, mielőtt poénkodni kezd a barátjával. Gergő általában észreveszi, és ilyenkor tudja, nem kell komolyan venni. Ám most annyira el van foglalva azzal, hogy a földet pásztázza, hogy nem látja meg az árulkodó szemvillanást.

– Tudod, Gergő, az óriáspókoknak van egy különleges tulajdonságuk. Olyan a testük, mint a lufi. Ha akarják, kipréselik a levegőt a csáprágójukon, és leeresztik a potrohukat. Olyan vékonyak lesznek, hogy bármilyen keskeny résen átférnek.

– Ne már, tényleg? – néz fel ijedten Gergő.

– Csak figyelj! Ha surrogó hangot hallasz, akkor a pók már az ajtónk alatt van.

Srrrrrr – hallatszik hirtelen az ablak irányából.

Gergő felsikolt. Az ablak alatt Lili vinnyogva felnevet.

– Bevetted, Gergőci?

– Hagyd már abba, Lili, megijesztetted Hópihét! – szól rá Borcsi, és a karjába kapja bozontos szőrű, fehér kiskutyáját.

– Ez életem legrosszabb napja – sóhajtja Gergő, és visszaül a padra. A szeme könnyes.

– Bocs, Gergő, csak fel akartalak vidítani – ül le mellé Kornél, és barátságosan megütögeti a vállát.

Pedig ez a nap csodásan indult. Kisállat napot tartottak az iskolában, és minden osztályba be lehetett vinni egy kistermetű háziállatot. Egész délelőtt az állatok gondozásáról, hasznukról, viselkedésükről, és egy csomó más, érdekes dologról beszélgettek. A harmadik „a” osztály abban egyezett meg, hogy Borcsi hozza be a kiskutyáját, Hópihét. A nyolcadikosok azonban egészen más állatot választottak. Az egyikük egy hordozható terráriumban madárpókot hozott. Elterjedt a szünetben a híre, odagyűltek a nyolcadikosok termébe a gyerekek. Az egyikük nem bírt magával, és amikor a pók gazdája egy pillanatra nem figyelt, leemelte a terrárium tetejét, a pók pedig kiszökött.

– Ki az a bolond, aki mérges pókot tart otthon? És ki az az örült szülő, aki ezt megengedi? – sopánkodik Gergő, még mindig az asztal tetején kuporogva.

Közben a pók megtalálására kutatást szerveznek. Mivel még nem juthatott messzire, minden osztályterem ajtaját becsukják, a folyosón a pók gazdája, meg Péter bácsi, a felsős biológia tanár őrtjáratozik.

– Félek, hogy valaki megtalálja, és kárt tesz benne – aggódik a nyolcadikos fiú.

– Mindenfelé elzárjuk az útját. Ha sehová sem tud bemenni, akkor itt próbál elbújni a folyosón, márpedig itt nem sok zug van. Hidd el, simán megtaláljuk – biztatja Péter bácsi az elkeseredett gazdit.

A harmadik osztály ajtaja előtt Marvin áll őrt. Ő nagyon szereti az ízeltlábúakat, egyáltalán nem fél tőlük.

– Megkérdezem Marvint, van-e valami hír – mondja közben a teremben Kornél, leugrik a padról, az ajtóhoz lép, és résnyire nyitja.

- Hé, Marvin, megvan már a szörny? Gergő halálra van ijedve.
- Kornél a résen keresztül látja, ahogy Marvin lassan felemeli a kezét, és a tenyerében ott ül a hatalmas, szőrös pók. Most Kornél ijed meg úgy, ahogy az imént Gergő. Felsikolt, rémülten hátrál, és közben nagy csattanással felborít két széket.
- Ssssssh, ne csapj ekkora lármát – szól rá Marvin.
- Azonnal dobd el, mert megmar!
- Ugyan már, ez egy békés jószág – nézegeti szeretettel Marvin. – Csak meg van ijedve. A madárpókok csípése különben sem halálos, ennek a fajtának meg főleg nem. Az influenza vírus ezerszer félelmetesebb.
- Inkább lennék influenzás... – dűnyögi Kornél.
- Szandi néni ekkor ér az osztályterem elé.
- Nahát, Marvin, megtaláltad? De ügyes vagy! El tudod vinni a tanári felé? A folyosón megtalálod a pók gazdáját.
- Marvin fészket formál két kezéből, és végre elviszi az osztályterem elől a félelmetes ízeltábút.
- Végre – sóhajt fel Kornél.
- Bibibibi... bibibiztos, hogy elment? – dadogja Gergő.
- Biztos. És az is biztos, hogy soha többet nem lesz az iskolában kisállatnap – feleli Szandi néni. – Viszont most beszélgetünk egy kicsit a pókokról, és arról, miért félnek annyira tőlük az emberek.
- Talán mert veszélyesek? – veti fel Lili.
- Ez a madárpók tényleg ártalmatlan volt, különben nem engedte volna Péter bácsi, hogy a gazdája behozza az iskolába. Szerette volna eloszlatni a pókokkal kapcsolatos hiedelmeket. Ezért is fogunk róluk mi is tanulni.
- Szandi néni – vág közbe Gergő –, nem beszélhetnénk inkább az influenzáról?

4. osztály 1. óra

Gergő az ágyában fekszik, nyakig betakarózva. Csendes a ház, a szülei dolgoznak, iker öccsei iskolában vannak, Fanni húga pedig az óvodában. Gergő mellett, az éjjeliszekrényen egy képes album hever a foci történetéről, néhány gombfoci figura, egy kupac papír zsebkendő, meg egy üres bögre. Az ágy mellett szemeteskosár áll. Gergő kifújja az orrát, aztán a zsebkendőt egy laza mozdulattal a kosárba hajítja.

- Gyönyörű hárompontos! – lelkesedik Dia, Gergő nagynénje az ajtóból. Ő vállalta, hogy otthon marad Gergővel, amíg a fiú beteg. – Hoztam teautánpótlást.
- Dem gell döbb dea... – dűnyögi Gergő.
- Aki influenzás, annak sok folyadék kell.
- Bele fogog fulladdi a sog deába. Ingább focizni szeretdég.
- Majd ha meggyógyultál. Addig legfeljebb gombfocizhatunk.
- Dincs valabi gyógyszer, abitól bigg-bagg beggyógyulog?
- Dehogynem. Még több gyógytea.
- Gergő megadóan kortyolja a kakukkfűteát.
- Olyad, bintha sült csirgét iddég – fintorog.
- Dia felnevet.

– Valóban, a sült húsokat is kakukkfűvel szoktuk fűszerezni. Nézd a jó oldalát! Nem kell iskolába menned, és sült csirke koktélt iszogatsz. Mondjuk legyen a neve kertaljai kotkodács koktél. Mit szólsz?

Gergő arcán átfut egy halvány mosoly, aztán akkorát tüsszent, hogy Dia felugrik az ágyról.

– Jaj, Gergő, ez rettenetes.

– A bedegségdeg dincs jó oldala. Éd isgolába agarog beddi. Haaaaapci.

– Atyaég, Gergő, mi ütött beléd, beteg vagy? Jaj, mit is beszélek, beteg vagy. No de iskolába?

– Biérd, deked deb hiányzig az isgola?

– Egy kicsit, de az egyetem az más. Ott csupa olyan dolgot tanulok, ami érdekel, meg amit én választottam. Egy évben kétszer van vizsgaidőszak, no, az viszont nem hiányzik, mert olyankor belegebdek a tanulásba. De abban igazad van, hogy a barátaim nagyon tudnak hiányozni.

– Dekeb deb a haverog hiágyozdag. Velüg bidden dab dalálgozob aggor is, abigor dindzs isgola. Gordél beg Barvin bármigor ádjönneg.

– Akkor a foci hiányzik?

– Az dagyod. De a suli deb a foci biadd érdeges. Az isgolai foci gagyi, bindengi falábú.

– Hát akkor fogalmam sincs, miért akarsz iskolába... Hacsak nem... Gergő, csak nem...

– Haaaaapci!

– ...egy lány miatt?

– Deehaaaaapci!

– Ez most de, vagy nem? Fújd ki az ottod, mert semmit sem értek abból, amit beszélsz!

– Lili – zárja rövidre Gergő.

– Szép neve van. Neki is bejössz?

– Egyáltalán deb.

– Mégse fújd ki az orrod, és akkor a nem úgy hangzik, hogy de.

– Deb használ sebbi. Bár bondend begpróbáldam, de utál.

– Mi az a minden, amit megpróbáltál? Segítettél neki a leckében? Írtál neki verset? Meghívtad sütire?

– Ja, dehogy. Ingább vidzsesre vetteb a figurád. Bindenféle beszólásokkal bróbáalom begnevetteni, de hiába. Lehed, hogy dincs is humora. Egyszer készdeddeb róla egy lesifotó, hogy iddhod is dézegedhessem a szép, szőke haját. Haaaaapci!

– Ez elég rémesen hangzik.

Gergő olyan hangosan fújja az orrát, mint egy fűvószenekar.

– Így bár jobb? – kérdezi, miután egy kicsit kitisztulnak a légútjai.

– A hangod sokkal jobb. Fújj még egyet, aztán moss kezét. És az orrcseppet se felejtsd el, tudod, napi háromszor kell használni! De az a vicces figura egyáltalán nem hangzik jól, a lesifotó meg pláne nem. A lányok nem mindig vevők a fiús poénokra, tudod? És a beszólás nem vicces, hanem bántó. Ha valaki tetszik, akkor a legbénább dolog, amit tehetsz, hogy szekáld meg kellemetlenkedsz vele.

– Ennyi éb alatt éd is rájöttem – kiált ki Gergő a fürdőből. – Akkor bit csináljak? Annyira reménytelen. Néha bár focizni sincs kedvem, abikor arra gondolok, hogy Lili utál.

Gergő visszafekszik az ágyba. Dia betakargatja.

– Először is gyógyulj meg. Klassz kölyök vagy te. Jó a humorod, kiváló focista vagy, ez elég menő. Nem kell erőltetni Lilivel a dolgot. Vonulj vissza egy kicsit, és semmiképpen se piszkáld, mert az minden, csak nem kedves. A lányok a kedves fiúkat szeretik. Ennél is jobban

szeretik, ha egy fiú figyelmes, és észreveszi, ha valami nem esik jól a lánynak, és azon képes változtatni. Aztán ha már látod, hogy Lili nem annyira tartózkodó, megpróbálhatsz barátkozni vele.

- Elég jó dagdtigának dűnig – gondolkodik el Gergő.
- Ugye? Ennek öröme koccintsunk, hozok még egy kertaljai kotkodácsot.
- Csak azt neeeeeeeee! Haaaaaaapci!

4. osztály 2. óra

– Tudod, hogy jövőre minden meg fog változni? – súgja Lili fülébe Gergő a folyosón, amikor végre nincs senki a lány körül, még a legjobb barátnője, Borcsi sem.

Lili annyira elmerül a gondolataiban, miközben a holmiját pakolja ki a szekrényéből, hogy észre sem veszi, hogy Gergő a közelében van. Most ijedten megpördül, és a hirtelen mozdulattal véletlenül teljes erőből gyomorszájon vágja a fiút. Gergő felkiált és összegörnyed.

– Basszus, Gergő, minek settenkedsz már megint? – kiált fel Lili, aztán Gergő sápadt arcát, görnyedt testtartását látva megijed. – Jól vagy? Hívjak egy felnőttet? Vagy mentőt?

Gergő kapkodva vesz pár lélegzetet, aztán hátrébb lép, és csak akkor szólal meg, amikor csitul a fájdalom.

– Nyugi, nincs semmi baj, csak még alig kapok levegőt. Dehogy hívjál mentőt! – nyugtatja Lilit, és lehuppan a padra. – Ne haragudj, nem akartalak megijeszteni. Csak ki szeretnék veled békülni.

Lili leül mellé, az arca még mindig aggodalmas.

– Bocs, én meg nem akartalak gyomorszájon vágni. Nagyon fáj?

– Már nem annyira, de megérdemeltem.

– Hát igen, leszokhatnál végre arról, hogy követsz.

– Pontosan ezt szerettem volna megbeszélni veled. Jövőre minden más lesz. Ötödikesek leszünk, biztosan sokat változik az osztály. Marvin visszamegy a Marsra, tudtad?

– Igen, hallottam róla, de nem is akarok belegondolni. Nagyon fog hiányozni. Pedig először milyen furcsa volt, nem?

– Szörnyen féltém tőle, hogy majd megfertőz mindenféle földönkívüli bacilusokkal! – emlékszik vissza Gergő. – Aztán az egyik legjobb barátom lett, pedig még focizni se tud.

– Szerinted lesznek új osztálytársaink? És ki lesz az osztályfőnökünk? Bárcsak maradhatna Szandi néni az ofő felsőben is!

– Ne is mondd...

– Figyu, Gergő, örülök, hogy beszélgetünk, és közben nem mész az agyamra, de értem mindjárt jön az apukám, és addig ki kell ürítenem a szekrényem. Te már kész vagy vele?

– Az enyémben csak a focilabdám volt. Lili, valamit szeretnék még mondani, aztán hagylak pakolni.

– Jaj, Gergő, ugye nem azt akarod mondani, hogy...

– Csak bocsánatot szeretnék kérni. Azt hiszem, nagyon sokszor megbántottalak első óta. Arra gondolok, amikor...

– Amikor folyton beszóltál, hogy az apukám késve jön értem? Vagy amikor egy évig azzal szekáltál, hogy Marvinnal szerelmesek vagyunk egymásba? Vagy amikor...

– Ne sorold fel, kérlek, így szörnyen hangzik, és mindjárt bebújok a szekrénybe szégyenemben, vagy megkérlek, hogy vágj gyomorszájon még egyszer.

Lili felnevet, és Gergő szívét melegség járja át. Négy éve először sikerül olyan poént mondania, ami Lilinek tetszik. Ettől felbátorodik, és folytatja.

– Hidd el, nem akartalak bántani, csak azt szerettem volna, ha velem is beszélgetsz egy kicsit, ahogy Marvinnal szoktál.

– Marvin sose szakál, ezért szeretek vele beszélgetni. De ettől persze nem vagyunk egymásba szerelmesek.

– Tudom, tudom. Jövőre minden más lesz. Ezentúl figyelni fogok rád, és nem foglak piszkálni. Csak ezt akartam mondani.

Lili erre nem számított, meg se tud szólalni a csodálkozástól. Gergő feláll a padról. A nyelve hegyén van még egy poén, de visszafogja magát.

– Legyen nagyon szép nyarad, Lili. Szeptemberben találkozunk.

Aztán fogja a focilabdáját, és elindul a folyosón kifelé. Alig tesz meg pár lépést, Lili utánakiált:

– Köszönöm Gergő, neked is szép nyarat, és bocs az előbbiért! És sok focit! És.... azt hiszem, egy kicsit talán várom a szeptembert.

Gergő visszafordul, elmosolyodik, aztán búcsút int és futva teszi meg az utolsó lépéseket a folyosón. Amikor kiér az iskolából, felnevet, és örömeiben felugrik a magasba.

– Gól! Igazi bombagól egy igazi csodacsatártól! – kiáltja, aztán a parkba szalad, ahol a barátai már várják egy utolsó, évszázó meccsre.